

РЕШЕНИЕ

№ 197

гр. Пазарджик, 09.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Николинка Попова

при участието на секретаря Лилия Г. Кирякова
като разгледа докладваното от Албена Г. Палова Въззивно гражданско дело
№ 20225200500289 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК. С решение № 53/20.03.3030 г., постановено по гр.д. № 367/2019 г. Панагюрският районен съд е признал за незаконно У.то на ИВ. Т. СТ., с ЕГН *****, от град П., ул. „Р.К.“ № 115, чрез адвокат Р.К. от ПЗАК, като е отменил У.то, наложено със Заповед № 84/07.05.2019 г. на Изпълнителния директор на „Бунай“ АД, с ЕИК 112638015, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул.“Георги Бозаджиев“ № 1, представлявано от Изпълнителния директор С.М..

Възстановил е ИВ. Т. СТ., с ЕГН *****, от град П., ул. „Р.К.“ № 115, чрез адвокат Р.К. от ПЗАК, на длъжността «Машинен оператор, производство на пластмасови изделия» в „Бунай“ АД, с ЕИК 112638015, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул.“Георги Бозаджиев“ № 1, представлявано от Изпълнителния директор С.М..

Осъдил е „Бунай“ АД, с ЕИК 112638015, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул.“Георги Бозаджиев“ № 1, представлявано от Изпълнителния директор С.М., да заплатят на ИВ. Т. СТ., с ЕГН *****, от град П., ул. „Р.К.“ № 115, чрез адвокат Р.К. от ПЗАК, сумата от 557,27 лв., която сума представлява разликата между получаваното от него брутно трудово възнаграждение при последващия работодател и брутното трудово възнаграждение в дружеството- ответник за периода 08.05.2019 г. до

08.11.2019 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска - 15.05.2019 г., до окончателното изплащане на вземането.

Осъдил е „Бунай“ АД, с ЕИК 112638015, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул.“Георги Бозаджиев“ № 1, представлявано от Изпълнителния директор С.М., да заплатят на ИВ. Т. СТ., с ЕГН *****, от град П., ул. „Р.К.“ № 115, чрез адвокат Р.К. от ПЗАК, сторените от него съдебно- деловодни разноси в размер на 1300,00 лв. - за адвокатско възнаграждение съобразно с уважената част от исковете.

Осъдил е „Бунай“ АД, с ЕИК 112638015, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул.“Георги Бозаджиев“ № 1, представлявано от Изпълнителния директор С.М., да заплатят в полза на бюджета на Съдебната власт и по сметка на Районен съд П., сумата от 41,48 лв., представляваща сбор от държавна такса в размер на 22,29 лв. и възнаграждение на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза в размер на 19,19 лв.

Осъдил е ИВ. Т. СТ., с ЕГН *****, от град П., ул. „Р.К.“ № 115, чрез адвокат Р.К. от ПЗАК, да заплати на „Бунай“ АД, с ЕИК 112638015, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул.“Георги Бозаджиев“ № 1, представлявано от Изпълнителния директор С.М., сторените съдебно деловодни разноси, в размер на 76,76 лв.

Осъдил е ИВ. Т. СТ., с ЕГН *****, от град П., ул. „Р.К.“ № 115, чрез адвокат Р.К. от ПЗАК, да заплати в полза на бюджета на Съдебната власт и по сметка на Районен съд П., сумата от 130,81 лв., която сума представлява възнаграждение на вещото лице за изготвената съдебно - счетоводна експертиза.

С определение № 260032/22.03.2022 г., постановено по същото дело, на основание чл.248 от ГПК районният съд е оставил без уважение молбата на „Бунай“ АД, с ЕИК-112638015, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул.“Георги Бозаджиев“ № 1, представлявано от Изпълнителния директор С.М., депозирана чрез въззивна жалба вх. № 1539/27.5.2020 г. по описа на Панагюрския районен съд, с която се иска изменение на Решение № 53/20.03.2020 г., относно дължимите от ответното дружество деловодни разноси.

Изменил е Решение № 53/20.03.2020 г., постановено по гр.д. № 367/2019 г. по описа на Панагюрския районен съд, като е изключил от диспозитива на решението частта, с която ИВ. Т. СТ. с ЕГН *****, от гр. П., ул. „Р.К.“ № 115, е осъден да заплати в полза на бюджета на Съдебната власт и по сметка на Районен съд - П. сумата от 130,81 лв., която сума представлява възнаграждение на вещо лице за изготвената счетоводна експертиза.

Против така постановеното решение в законния срок е постъпила

въззивна жалба от „Бунай“ АД, с ЕИК 112638015, чрез процесуалния пълномощник с изложени оплаквания за незаконосъобразност. Доводите в многословната и разпиляна въззивна жалба могат да се сведат до следното:

Районният съд се е произнесъл по непредявен иск по чл.344, ал.1, т.3 във връзка с чл.225, ал.2 от КТ, тъй като искане за присъждане на разликата между получаваната от ИВ. Т. СТ. в „Костал Аутомовил“ ЕООД - Пазарджик заплата и заплата, която би получавал в „Бунай“ АД, не било направено в исковата молба. В тази част се иска обезсилване на решението и връщане на делото на районния съд за произнасяне по иск с правно основание чл.225, ал.1 от КТ.

Решението било постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, тъй като на страните не било указано кои обстоятелства се нуждаят от доказване, кои обстоятелства се приемат за безспорни и как се разпределя доказателствената тежест. Това довело до неизясняване на спора от фактическа страна и грешни изводи на решаващия съд. Липсвала задълбочена преценка на доказателствата, а правните изводи били сведени до духа на закона и съвети към ответника.

Съществена част от въззивната жалба е посветена на произнасянето на районния съд по разниските, но тези аргументи не следва да бъдат обсъждани тук, защото наред с въззивната жалба е подадена и частна жалба, посветена на разниските и отказа на районния съд да допусне изменение на решението в тази част, а не на последно място и поради факта, че разрешението на спора по разниските зависи изцяло от произнасянето на съда по основния спор между страните и изхода от него.

В друга немалка част от въззивната жалба жалбоподателят излага собствените си виждания кои факти районният съд неправилно е приел за доказани и какво е било поведението на С. на датите 22.04.2019 г. – когато не се е явил на работа и на 23.04.2019 г. – когато не е изпълнил нормата си. В тази връзка се прави и подробен анализ на свидетелските показания. В заключение е направен извод, че на 22.04.2019 г. С. умишлено не се е явил на работа, а на 23.04.2019 г. умишлено не е изпълнил нормата си за деня, поради което безспорно били доказани „други“ тежки нарушения на трудовата дисциплина по смисъла на чл.190, ал.1, т.7 от КТ и злоупотреба с доверието на работодателя по смисъла на чл.190, ал.1, т.4 от КТ.

По отношение на иска по чл.344, ал.1, т.2 от КТ се твърди, че решението е неправилно, тъй като по делото било безспорно установено, че на 03.04.2019 г. ищецът е подал заявление за прекратяване на трудовото си правоотношение с ответното дружество с предизвестие, което е изтекло на 03.07.2019 г. и от тази дата трудовоправната връзка между страните била прекратена. Именно

поради това съдът не е имал право и възможност да възстанови ищеца на заеманата до У.то длъжност, дори и да е счел У.то за незаконно.

По иска с правно основание чл.344, ал.1, т.3 от КТ се твърди, че съдът е бил сезиран само с иск по чл.225, ал.1 от КТ и тъй като Заповед № 84/07.05.2019 г. на изпълнителния директор на „Бунай“ АД С.М. била издадена на 07.05.2019 г., а на 13.05.2019 г. ищецът е започнал работа в „Костал Аутомовил“ ЕООД, в случай, че въззивният съд приеме, че У.то е незаконно, следвало да присъди обезщетение за оставане без работа само за 6 работни дни.

Искането е жалбата да бъде уважена, като предявените искове бъдат отхвърлени. Претендира присъждане на разноски за двете съдебни инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от И.С. чрез неговия процесуален пълномощник, в който са изложени съображения във връзка с жалбата на „Бунай“ АД. Страната счита жалбата за неоснователна в частта относно иска с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ, тъй като от доказателствата по делото безспорно било доказана, че У.то е незаконно. Моли в тази част решението на районния съд да бъде потвърдено.

Счита за основателна жалбата в частта относно иска по чл.344, ал.1, т.2 от КТ и в тази част прави отказ от иск.

Счита за частично основателна жалбата и в частта относно иска с правно основание чл.344, ал.1, т.3 във връзка с чл.225 от КТ и моли в тази част присъденото обезщетение за бъде редуцирано съобразно заключението на вещото лице.

Въззивният съд е сезиран и с частна жалба против определение № 260032/22.03.2022 г., постановено по гр.д. № 367/2019 г. Панагюрският районен съд, в която са изложени отново пространни съображения за това, че районният съд неправилно е присъдил в полза на дружеството-работодател сума в размер на 76.76 лв., тъй като този размер на разноските не бил съобразен с намаляването на размера на претенцията по чл.344, ал.1, т.3 във връзка с чл.225 от КТ и с факта, че районният съд трябвало да се произнесе с решението си само по иска с правно основание чл.344, ал.1, т.1, защото искът по чл.344, ал.1, т.2 бил неоснователен, а иск по чл.344, ал.1, т.3 във връзка с чл.225, ал.2 от КТ не бил надлежно предявен. Съдът не се бил произнесъл и по възражението на ответника по чл.78, ал.5 от КТ във връзка със заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение.

В законния срок писмен отговор по частната жалба не е постъпил.

Окръжният съд след като се запозна с твърденията, изложени във

въззивната жалба, частната жалба и писмения отговор, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства, като взе предвид становищата на страните, изразени в съдебно заседание и при спазване разпоредбата на чл.235 от ГПК, прие за установено следното:

В исковата си молба против „Бунай“ АД ищецът И.С. е твърдял, че от 09.07.2015 г. е бил в трудово правоотношение с ответното дружество на длъжност „Машинен оператор, производство на пластмасови изделия“ въз основа на трудов договор № 2904/08.07.2015 г. Първоначално трудовият му договор бил с изпитателен срок до 09.01.2016 г., но по-късно, с допълнително споразумение от 08.01.2016 г. трудовото правоотношение станало безсрочно. С допълнително споразумение № 1817/25.04.2016 г. основното трудово възнаграждение на С. било увеличено, а със следващо допълнително споразумение - от 25.04.2018 г. - срокът за предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение бил фиксиран на 3 месеца. Ищецът е твърдял, че условията на труд и натовареност не били заплащани адекватно от страна на работодателя, поради което на 22.04.2019 г., отивайки на работа 2-ра смяна от 13,30 часа, всички работници от смяната не отказали да влязат в цеха и поискали среща с изпълнителния директор, за да договорят по-добро възнаграждение - съответно на полагадения труд. Началникът на цеха - И.К. бил заявил, че няма да се срещат с изпълнителния директор и ги приканил да влизат в цеха и да започват работа. Виждайки нежеланието да започнат работа без да са говорили с изпълнителния директор М., началникът на цеха изгонил работниците извън портала на фирмата. Така всички работници излезли и се събрали пред портала на предприятието, като продължили да настояват за среща с изпълнителния директор. Тогава началникът на цеха ги изгонил и от там, а работниците се уговорили на 23.04.2019 г. всичките 3 смени на предприятието да се съберат и да отидат при изпълнителния директор. На следващия ден – 23.04.2019 г., въпреки, че работата на втора смяна започвала в 13,30 часа, всички работници се събрали в предприятието още в 09,00 часа. Тогава при тях отишъл началникът на производството К. и поискал работниците да излъчат по 2-ма човека от смяна, с които той да се срещне и да запише исканията им. С. е твърдял, че срещата се е провела, К. е записал работническите искания, а втората смяна започнала работа точно в 13,30 часа. На другия ден на ищеца били поискани обяснения за случилото се, а на 08.05.2019 г. му била връчена Заповед № 84/07.05.2019 г., с която на основание чл. 190, ал.1, т.4, пр.1 и т.7 от КТ, във връзка с чл. 187, ал.1, т. 1, пр.3, т.3, пр.1 и т.7 от КТ, било прекратено трудовото му правоотношение, като в мотивите на заповедта било записано, че наказанието се налага във връзка с извършване на нарушение на трудовата дисциплина, а именно: „Неявяване на работа на 23.04.2019 г. на работното му място в цех на „Бунай“

АД и демонстративно неизпълнение на възложената работа на 23.04.2019 г. - неизпълнение на трудова норма, последното въпреки законовите нареждания на работодателя.“ Ищецът е твърдял, че е налице несъответствие между посоченото правно основание по смисъла на чл. 190, ал.1, т.4, пр.1 от КТ, което било „злоупотреба с доверието на работодателя“ и мотивите, в които било посочено, че се касае за неявяване на работа на 22.04.2019 г. на работното място на С. в „Бунай“ АД. Ищецът С. е твърдял, че второто правно основание от заповедта било чл. 190, ал.1, т.7 от КТ, което включвало в себе си „Други тежки нарушения на трудовата дисциплина“. На изложените в заповедта мотиви съответствала само втората част, а именно „Демонстративно неизпълнение на възложената работа на 23.04.2019 г. - Неизпълнение на трудовата норма, последното въпреки законовите нареждания на работодателя“. Ищецът е заявил, че заповедта е незаконосъобразна поради разминаването в правното основание на чл. 190, ал.1, т.5, пр. 1 от КТ и първата част на мотивите. В исковата молба С. е изложил съображения, че ако се приеме, че мотивите са водещи, то неявяването на работа за 1 ден не е в кръга на основанията за налагане на дисциплинарно наказание „У“. С разпоредбата на чл. 190, ал.1, т.2 от КТ законодателят бил предвидил, че за да се прекрати правоотношението с работника, същият следвало да не се е явявал на работа в течение на 2 последователни дни. А в чл. 187 от КТ законодателят бил посочил изрично видовете нарушения на трудовата дисциплина. Ищецът е твърдял, че в процесната заповед работодателят му е посочил „Неявяване на работа по т. 1, пр. 3, неизпълнение на възложената работа по т.3, пр.1 и неизпълнение на законните нареждания на работодателя по т.7“, което било недопустимо и незаконосъобразно. Също недопустимо и незаконосъобразно било вменяването във вина на работника неизпълнението на трудовата норма, тъй като то влечало след себе си само намаляване на заплащането и не давало основание на работодателя да търси дисциплинарна отговорност от работника. Още повече, че в чл. 187 от КТ, където били формулирани видовете нарушения на трудовата дисциплина, като такова не било посочено неизпълнението на трудовата норма.

Искането е съдът да постанови решение, с което на основание чл. 344, ал.1, т. 1 от КТ да признае У.то на ищеца със Заповед № 84/07.05.2019 г. на изпълнителния директор на „Бунай“ АД за незаконно и същото да бъде отменено.

Моли, на основание чл. 344, ал.1, т.2 от КТ да бъде възстановен на заеманата преди У.то длъжност „Машинен оператор, производство на пластмасови изделия“ в ответното дружество.

На основание чл. 344, ал.1, т.3, във връзка с чл. 225, ал.1 от КТ моли да

бъде осъдено ответното дружество да му заплати обезщетение в размер на 4356 лв. за времето, през което е останал без работа поради незаконното му У.. Претендирал е разноски.

В законоустановения срок ответното дружество „Бунай“ АД чрез своя процесуален пълномощник е депозирало писмен отговор с който оспорват предъявените искове. Ответникът е твърдял, че на 08.07.2015 г. ищецът С. бил запознат с длъжностната си характеристика, като бил удостоверил този факт с подписа си. В длъжностната характеристика било посочено, че срещу описание на длъжността било направено обобщено описание на работата, която по същността си представлявала норма за време и в параграф 2 било посочено каква е подчинеността, връзките и взаимодействието на ищеца в дружеството. Посочено било също, че системата за формиране на работната заплата е сделна, като на 06.01.2016 г., по предложение на отговорника на смяна В - Г.В., за добро справяне с възложената работа било предложено трудовият договор на ищеца да стане постоянен и да получава допълнително трудово възнаграждение в размер на 100,00 лв. С допълнително споразумение от 27.09.2017 г. основното трудово възнаграждение на С. било повишено на 660,00 лв. като допълнителното възнаграждение било в размер на 100,00 лв., а с допълнително споразумение от 25.04.2018 г. към трудовия договор основното трудово възнаграждение на ищеца било повишено на 726,00 лв., а допълнителното възнаграждение било до 100 лв. С молба, изготвена от И.С. на 03.04.2019 г., с вх. № 768/05.04.2019 г., същият бил поискал да бъде освободен от работа на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ - по взаимно съгласие, като в молбата било записано изрично, че в случай, че същата не бъде приета, да се счита за предизвестие по смисъла на чл. 326, ал. 1 от КТ, а съгласно последното допълнително споразумение, срокът на предизвестие бил определен на 3 месеца. Тъй като работодателят не се бил съгласил С. да бъде освободен от работа на основание чл. 325, ал. 1, т.1 от КТ, бил записал изрично, че прекратяването на правоотношението между страните трябва да се счита за такова с едностранно предизвестие от работника, което изтичало на 04.07.2019 г.

На 22.04.2019 г. около 13,20 часа, пред цеха в участък „Итън“ се събрали работниците от двете смени и началникът на цех в участък „Итън“ - И.К. бил уведомен, че хората искат да разговарят с него. Той поканил всички в стаята си, за да могат да разговарят на спокойствие, но до 13,31 часа никой от работниците не се появил и К. излязъл да ги попита дали ще разговарят, но не получил отговор. Тогава попитал всички работници ще работят ли през този ден и получил няколко отрицателни отговора. К. поискал да разбере какви са претенциите на протестиращите и след като отново не получил адекватен отговор, ги призовал да разговарят с изпълнителния директор, но

обяснил, че така или иначе втората смяна трябва да започне работа. К. се обадил на служителя от охраната и го помолил да задържи работниците до портала, като охраната била изпълнила това нареждане. К. отново отправил молба към работниците да се върнат към участъка под навеса, за да се проведе срещата с г-н К., но не е последвала никаква реакция. Тогава, през портала е влязъл изпълнителния директор, който попитал К. какво става. На този въпрос К. отговорил, че работниците си тръгват и отказват да работят. На въпроса на изпълнителния директор за причината, К. отговорил, че не може да обясни каква е тя. Тогава К. извикал И.С., в качеството му на отговорник на смяна Б, да се върне и да обясни причината за отказа работниците да започнат дейността си, при което С. обяснил, че хората са недоволни от размера на трудовото възнаграждение. С. се върнал на работното си място, но въпреки разпореждането на изпълнителния директор, никой от работниците не започнал работа. През остатъка от работното време К., К. и С. провели множество телефонни и интернет разговори с работниците, които заявили, че били решили на следващия ден и трите смени да дойдат в 9,00 часа и да разговарят с изпълнителния директор. Около 21,50 часа К. се обадил на В., за да попита дали всички работници са се явили на работа и той му отговорил, че всички са се явили да започнат работа. В 22,05 часа К. бил информиран от В., че в цеха се провежда дискусия относно това дали работниците от смяната ще работят или не.

На 23.04.2019 г., в 9,00 часа, пред портала отишли работници от различни смени, които обаче не влезли в предприятието. Тогава, К. отишъл до портала, за да помоли представителите на смените да влязат и да разговарят, но никой не го последвал. Провела се среща, на която присъствали представители на смените, К., началник отдел „Производство“ - Д. и Г.Т.. В края на разговора работниците уверили ръководството, че ще продължат да изпълняват задълженията си и ще работят нормално до достигането на някакво решение.

На 24.04.2019 г. К. установява, че за предишния ден нормите не били изпълнени, след което провел разговор с отговорника на смяна В, да напомни на работниците даденото от техните представители обещание от предния ден.

На 22.04.2019 г. бил изготвен доклад до изпълнителния директор от И.К. и К. К. с вх. № 899/22.04.2019 г., в който заявили, че според тях било налице грубо нарушение на трудовата дисциплина с поименно посочени работници, които самоволно и без ничие разрешение и предупреждение са решили да напуснат пределите на завода, без да положат дължимия за деня труд. На 24.04.2019 г. от ищеца С. било поискано писмено обяснение по реда на чл. 193, ал. 1 от КТ, във връзка с нарушение на трудовата дисциплина, изх. № 165/24.04.2019 г., което било връчено на И.С. срещу подпис, като на

същата дата С. депозирал писмено обяснение, прието от изпълнителния директор на 25.04.2019 г. В обясненията си И.С. посочил, че на 22.04.2019 г. не е бил на работа поради малко месечно трудово възнаграждение, а на 23.04.2019 г. не е „хванал“ трудовата норма, защото на всеки 10 удара изваждал поансоните да ги почиства.

На 07.05.2019 г. при изпълнителния директор постъпило становище от И.К., в качеството му началник цех в участък „Итън“, в което относно обясненията на И.С. било посочено, че забележката за заплатата била несериозна, а в трудовата норма на този детайл било включено и времето за изваждането на поансоните на всеки удар, а не на 10 удара веднъж. К. заявил, че според него става дума за умишлено спъване на работния процес, поради което предложил ищецът да бъде наказан дисциплинарно. Преди да наложи дисциплинарното наказание, изпълнителният директор бил изискал да се изготви справка за тези работници, които не са се явили на работа на 22.04.2019 г. и които са били с най-малко изпълнение на трудовите норми на 23.04.2019 г. След писменото обяснение на С. и след събиране на допълнителна информация за цялостното поведение на работника и настъпилата в резултат на това противоправно поведение вреда за дружеството, на ищеца било наложено най-тежкото наказание - дисциплинарно У..

Ответникът е оспорил, че условията на труд и натовареност не били адекватно заплащани от работодателя, тъй като условията на труд могли лесно да бъдат проверени на интернет страницата на дружеството.

Искането е да бъде прието за недоказано твърдението на ищеца С., че не му е било заплащано адекватно възнаграждение за неговата натовареност. Невярно било и твърдението в исковата молба, че С. и други работници били изгонени от портала на дружеството и не били допуснати на работните си места на 22.04.2019 г. от началника на цеха И.К.. Не било вярно също, че не им било обърнато внимание на претенциите, включително и тази на ищеца, за по-добро заплащане.

Била спазена изцяло процедурата по чл. 193 от КТ, като работодателят бил приел писмените обяснения на ищеца С. и бил събрал и оценил посочените доказателства. Спазена била и процедурата по чл. 189 от КТ, като при определяне на дисциплинарното наказание била взета предвид тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено и поведението на ищеца.

Ответникът е твърдял, че за да се установи законосъобразността на прекратяването на трудовото правоотношение, не е необходимо работодателят да доказва извършването на всички посочени в заповедта

нарушения, а само на някои от тях.

Твърдял е, че при сделната система, когато трудовото възнаграждение се определя според изработеното, критерии за определяне на трудовото възнаграждение били интензивността на труда и произведената от работника или служителя продукция, като при нея трудовото възнаграждение било обвързано от постигнатия резултат и при такава система работодателят определял разценка на произведената качествена продукция. При сделната система се определяли трудови норми, които измервали интензивността на труда. При формиране на работната заплата на С. като основа били взети трудовите му задължения, реализирани за конкретния ден при изпълнение на възложената му работа по определената му трудова норма, чрез която се измервала интензивността на труда.

Искането е съдът да отхвърли първия иск и да приеме, че процесната заповед е законосъобразна, на което основание да бъде отхвърлен и вторият, предявен от С. иск. Третият иск по см. на чл.344, ал. 1, т.3 от КТ, във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ, според ответника бил преждевременно предявен и необоснован, тъй като липсвал мотив въз основа на какво се иска обезщетение в такъв размер за времето, през което С. е останал без работа.

Моли да бъде отхвърлен като неоснователен предявеният иск по смисъла на чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ и свързания с него, обективно съединен иск по смисъла на чл. 344, ал. 1, т.2 и т .3 от КТ, като бъде отхвърлен и искът за обезщетение по смисъла на чл. 255, ал. 1 от КТ.

Установява се от доказателствата по делото, а и не е спорно между страните, че между тях е съществувала трудовоправна връзка въз основа на трудов договор № 2904/08.07.2015 г., по силата на който ищецът е назначен на длъжността „Машинен оператор, производство на пластмасови изделия“, като договърът е сключен за определено време - до 09.01.2016 г., включително, при 8-часово работно време, при основно месечно трудово възнаграждение в размер на 450,00 лв., допълнително месечно възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в предприятието в размер на 0,8 % за всяка прослужена година и платен годишен отпуск в размер на 20 работни дни, като срокът за изпитване е определен в полза на работодателя.

С допълнително споразумение № 1773/08.01.2016 г., на основание чл. 67, ал.1, т.1, във връзка с чл. 119 от КТ, страните са се споразумели трудовият договор да се превърне в безсрочен, като основното трудово възнаграждение на С. е увеличено на 500,00 лв., а при добро изпълнение на поставените задачи, производство в рамките на ДТБ и спазване на трудовата и технологична дисциплина, е уговорено допълнително възнаграждение в

размер до 100,00 лв. по преценка на работодателя.

С допълнително споразумение № 1817/25.04.2016 г. основното трудово възнаграждение на ИВ. Т. СТ. е определено в размер на 640,00 лв., а допълнителното възнаграждение е уговорено до 60,00 лв. по преценка на работодателя.

С допълнително споразумение от 27.09.2017 г. основното трудово възнаграждение на ИВ. Т. СТ. е определено на сумата от 660 лв., при допълнително възнаграждение до 100,00 лв. по преценка на работодателя.

С допълнително споразумение, сключено на 25.04.2018 г., основното трудово възнаграждение на ИВ. Т. СТ. е определено на 726 лв., при допълнително месечно трудово възнаграждение в размер на 0,8% за всяка година трудов стаж и допълнително трудово възнаграждение до 100 лв. по преценка на работодателя.

Съгласно длъжностната характеристика, получена от ИВ. Т. СТ. на 08.07.2015 г., в длъжността на машинния оператор, производство на пластмасови изделия е отразено, че същият следва да се грижи за спазването на зададения технологичен режим, зареждане на материал, подсушаване на материал при необходимост, подреждане на продукцията на определените за това места, производство само на качествена продукция, отговаряща на еталона, хигиена на работното място и машината за производство на пластмасови изделия, безаварийна работа на същата машина и инструмента и приспособленията към тях, като следва да спазва всички инструкции, касаещи разхода на материали и енергия, етикетиране и подреждане на готова продукция, технологичния брак. Вменено е на ИВ. Т. СТ. да отговаря за поддържане на доброто състояние на ИЕ материали и други спомагателни материали, да не допуска разхищение на основни спомагателни материали и енергия, да спазва правилата за безопасност и здраве при работа с машината, да следи за спазване на правилата за противопожарна безопасност и противоаварийна работа, както и работоспособността на другите работници в работното помещение. Вменено му е също да не разгласява фирмена информация. Посочено е, **че носи дисциплинарна и имуществена отговорност за срочно, точно и качествено изпълнение на производствените задачи при спазване на технологичната и трудова дисциплина.** Посочено е, че се изисква ползването на работно облекло и лични предпазни средства.

С молба, изготвена от И.С. на 03.04.2019 г., с вх. № 768/05.04.2019 г., същият е поискал да бъде освободен от работа на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ - по взаимно съгласие, като в молбата е записано изрично, че в случай, че същата не бъде приета, да се счита за предизвестие по смисъла на чл. 326,

ал. 1 от КТ. Съгласно последното допълнително споразумение, срокът на предизвестие е определен на 3 месеца. Установява се от молбата на С., че работодателят не се е съгласил ищецът да бъде освободен от работа на основание чл. 325, ал. 1, т.1 от КТ, тъй като е записал саморъчно върху същата молба, че прекратяването на правоотношението между страните трябва да се счита за такова с едностранно предизвестие от работника. С оглед договорения срок на предизвестието, следва да се приеме, че трудовото правоотношение между страните е прекратено на 05.07.2019 г., а не на 03.07. или 04.07., както твърди жалбоподателят, защото изявлението за прекратяване на правоотношението с едностранно предизвестие от работника е достигнало до знанието на законния представител на работодателя на 05.04.2019 г.

Съгласно приложената по делото Заповед № 84/07.05.2019 г., на основание чл. 190, ал. 1, т.4, предложение 1 и т. 7, във връзка с чл. 187, ал. 1 ,т. 1 предл. 3, т.3, предл. 1 и т. 7 от КТ, на ищеца ИВ. Т. СТ. е наложено дисциплинарно наказание по смисъла на чл. 188, т.3 от КТ - дисциплинарно У. и е прекратено трудовото му правоотношение на основание чл. 330, ал.2, т. 6 от КТ, считано от датата на получаване на заповедта от страна на работника. В мотивите на заповедта е посочено, че наказанието се налага във връзка с извършени от ИВ. Т. СТ. нарушения на трудовата дисциплина, а именно: неявяване на работа на 22.04.2019 г. на работното му място в цех на дружеството - ответник и демонстративно неизпълнение на възложена работа на 23.04.2019 г. - неизпълнение на трудова норма, последното, въпреки законовите разпореждания на работодателя, като на ИВ. Т. СТ. са взети писмени обяснения и тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено и поведението на работника. В заповедта са начислени обезщетение по смисъла на чл. 224 от КТ за неизползван платен годишен отпуск и обезщетение по чл. 221, ал.2 от КТ - в размер на брутно трудово възнаграждение за срока на предизвестието.

С писмо изх. № 165/24.04.2019 г. от С. са поискани обяснения във връзка с нарушение на трудовата дисциплина, изразяващи се в: нерегламентирано неявяване на работа на 22.04.2019 г. и демонстративно неизпълнение на възложената работа на 23.04.2019 г. - неизпълнение на трудовата норма, като му е даден едномесечен срок, започващ да тече от датата на връчването на искането.

От даденото от ИВ. Т. СТ. писмено обяснение се установява, че на 22.04.2019 г. той не е бил на работа поради малкото месечно трудово възнаграждение, а на 23.04.2019 г. не е „хванал“ трудовата норма, тъй като на всеки 10 удара е изваждал поансоните, за да ги почисти. Обяснението е дадено на 24.04.2019 г.

Като доказателство по делото е приложен доклад рег. № 899/22.04.2019 г., до изпълнителния директор на „Бунай“ АД, изготвен от И.К. - началник производство на термоерактивни пластмаси, К. К., организатор производство и И.С., машинен оператор производство на пластмасови изделия, той и отговорник смяна, в който е отразено, че е извършено грубо нарушение на трудовата дисциплина от ИВ. Т. СТ. и още 6 работници, които самоволно и без никакво разрешение и предупреждение са решили да напуснат пределите на завода без да положат дължимия за деня труд. В доклада се сочи, че между 13,15 и 13,30 часа на 22.04.2019 г. работниците са се явили на работа и са изразили претенции относно получаваните трудови възнаграждения и условията на труд, след което отказали да работят и напуснали територията на завода. В доклада се сочи, че работниците са били приканени от И.К. да се срещнат с изпълнителния директор, за да изложат своите претенции, но те категорично са отказали, а после са заявили, че няма да говорят с никого до 09,00 часа на 23.04.2019 г., когато всички работещи в участък „EATON“ са щели да се съберат пред портала на предприятието и да изложат своите искания. Соци се, че в разговори с други работници от следващата смяна, докладващите са научили, че спрямо тях е имало опит за оказване на влияние - получавали са телефонни обаждания и са били приканвани да се включат в протеста.

С доклад вх.№ 933/25.04.2019 г., изготвен от К. К. - организатор производство, същият докладва на изпълнителния директор за вероятно дисциплинарно нарушение от работници, сред които е и ищецът И.С.. В доклада се сочи, че въпросните работници не са изработили своите норми на 23.04.2019 г. без обективни причини за това, понеже не е имало проблеми от технологично естество. Твърди се, че подобни масови случаи не е имало до сега, а работниците нямат история на неизработване на нормите. Според К. смята става дума за умишлени действия, целящи натиск върху фирмата.

Според становище, изготвено от началник цех на участък „Итън“, И.С. е направил напълно несериозна забележка за заплатата, а в трудовата норма на този детайл е включено и времето за изваждане на поансоните на всеки удар, а не на 10 удара (включено е в цикловото време). Според К., става въпрос за умишлено спъване на производствения процес и предлага на ищеца С. да бъде наложено дисциплинарно наказание „Дисциплинарно У.“.

Представена е и Рекапитулация за загубите на „Бунай“ АД от неявяване на работа на работниците, сред които е и И.С. - за самоотлъчка на 22.04.2019 г. и на 23.04.2019 г. От тази рекапитулация е видно, че при норма 147 броя, ищецът не е изработил 147 бр. детайли, с единична цена от 7,95 лв., като загубата е изчислена на 1168,86 лв., а при самоотлъчката на 23.04.2019 г. С. е изработил само 63 бр. детайли с единична цена 4,59 лв., или загубата възлиза

на 385,93 лв. В рекапитулацията се сочи, че общата загуба на ответното дружество възлиза на 1554,79 лв.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото пред първата инстанция са разпитани и свидетели, от показанията на които се установява, че на 22.04.2019 г., отивайки на работа, работниците от втората смяна, между които е и ищецът, не влезли в цеха да работят, а спонтанно решили да протестират за по-високо заплащане и по-добри условия на труд. Ирелевантно в случая е как точно са водени разговорите между работниците и работодателя, кой на кого какво е казал и какво са се договорили, защото тези факти нямат пряко значение за основния спор – законността на У.то и съединените с него искове.

Безспорни между страните са двата правнорелевантни за спора факта: 1/ че на 22.04.2019 г. ищецът И.С. не се е явил на работа, като в този ден не е бил в отпуск по болест, в платен годишен отпуск или в друго правно състояние, изключващо задължението му да се яви на работа и 2/ на 23.04.2019 г. И.С. се е явил на работа, но не е успял да изпълни трудовата си норма за деня. В резултат на това дружеството-работодател е претърпяло имуществена загуба.

От представената по делото трудова книжка на ИВ. Т. СТ. се установява, че той е назначен на 14.05.2019 г. на длъжност монтажник ел. елементи в „Костал България Аутомотив“ ЕООД. Този факт се потвърждава и от представения пред районния съд трудов договор № 302330/13.05.2019 г.

Видно от Удостоверение за brutния доход, изх. № 233/25.06.2019 г., ИВ. Т. СТ., заемащ длъжността „Машинен оператор, производство на пластмасови изделия“ е получил брутно трудово възнаграждение за месец април 2019 г. от ответното дружество в размер на 903,15 лв. Тези данни се подкрепят и от фиш № 1 от месец април 2019 г., издаден от ответното дружество, като от фиша се вижда, че основната заплата възлиза на 726,00 лв., а брутното му трудово възнаграждение е в размер на 903,15 лв.

От приетата и неоспорена от страните счетоводна експертиза се установява, че месец февруари 2019 г. е последният изцяло отработен месец от страна на ищеца. Начислените възнаграждения с постоянен характер се основават на трудовия договор и на колективния трудов договор и представляват елемент от брутното му трудово възнаграждение. В заключението е посочено, че основната заплата на ищеца С. възлиза на 726,00 лв., като заработката му е 780,88 лв., за клас прослужено време получава сумата от 17,42 лв., за нощен труд получава възнаграждение в размер на 35,25 лв., получил е допълнително трудово възнаграждение в размер на 100,00 лв., стимул за преизпълнение на трудовата норма в размер на 66,20 лв. и стимул за качество, в размер на 28,60 лв., като брутното му трудово

възнаграждение възлиза на сумата от 1028,30 лв. Въз основа на този размер вещото лице е установило, че обезщетението по смисъла на чл. 225, ал. 1 от КТ, изчислено за срок от 6 месеца, възлиза на сумата от 6169,80 лв.

Съгласно допълнителното заключение на вещото лице, при направена проверка в счетоводството на „Костал България Аутомотив“ ЕАД, brutното възнаграждение на ищеца С. възлиза в общ размер от 5612,53 лв., като това е сумата на брутно му трудово възнаграждение за 6 месеца, считано от 08.05.2019 г. до 08.11.2019 г. Съгласно заключението, обезщетение по смисъла на чл. 225, ал.2 от КТ за срок от 6 месеца, считано от 08.05.2019 г. възлиза на сумата от 557,27 лв.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна съдът приема за установено следното:

В отговора на въззивната жалба, адресиран до Пазарджишкия окръжен съд, И.С. чрез своя процесуален пълномощник е направил отказ от иска с правно основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ. Отказът е направен своевременно и се поддържа от процесуалния пълномощник на ответника по въззивната жалба и в проведеното съдебно заседание на 02.06.2022 г., поради което, поради което производството по този иск следва да бъде прекратено на основание чл.233 от ГПК, решението на Панагюрския районен съд следва да бъде обезсилено в тази своя част.

В останалата си част решението е валидно и допустимо и не страда от пороци, обосноваващи неговата нищожност или недопустимост. В тази връзка въззивният съд намира за необходимо да изложи следните доводи във връзка с възражението на жалбоподателя, че районният съд се е произнесъл по непредявен иск като е приел, че претенцията за парично обезщетение на ищеца е с правно основание чл.344, ал.1, т.3 във връзка с чл.225, ал.2 от ГПК, вместо чл.225, ал.1 от КТ:

С исковата си молба ищецът С. изрично е поискал да му бъде присъдено обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконно У. в размер на 4356 лв. и е посочил, че го претендира на основание чл.344, ал.1, т.3 във връзка с чл.225, ал.1 от КТ.

В първото по делото съдебно заседание пълномощникът на ищеца е уточнил, че претенцията му е и по чл.225, ал.2 от КТ, тъй като на 13.05.2019 г. С. е сключил трудов договор с друг работодател и между получаваната по новия договор трудово възнаграждение и възнаграждението, получавано в ответното дружество, е налице разлика, която той претендира за срок не повече от 6 месеца, като в с.з., проведено на 06.08.2019 г. този срок е фиксиран за периода 08.05.2019 г. – 08.09.2019 г., а размерът на обезщетението е намалено на 1212.60 лв. С изрично определение в същото

съдебно заседание районният съд е допуснал намаление на размера на обезщетението от 4356 лв. на 1212.60 лв. - претенция на основание чл.225, ал.1 и ал.2 от КТ.

В о.с.з., проведено на 19.10.2019 г., отново по искане на ищеца, размерът на обезщетението е увеличен на 1818.90 лв., като с изрично определение на стр.11 от съдебния протокол за това заседание е отразено, че предявеният по смисъла на чл.225, ал.1 и ал.2 от КТ иск следва да се счита предявен за сумата от 1818.90 лв. за периода 08.05.2019 г. до влизане в сила на решението, но за не повече от 6 м.

В о.с.з., проведено на 04.03.2020 г., Панагюрският районен съд е допуснал ново изменение на този иск, като е намалил размера му на 557.27 лв. В това протоколно определение е посочено, че правното основание е чл.225 от КТ.

Макар и не съвсем прецизни, тези действия на съда сочат на несъмнен извод, че районният съд е приел за разглеждане иск с правно основание чл.344, ал.1, т.3 във връзка с чл.225, ал.1 и ал.2 от КТ. В съдебното решение съдът се е произнесъл частично по тази искова претенция, тъй като е обсъждал само хипотезата на чл.225, ал.2 от КТ. Тъй като обаче в срока по чл.250, ал.1 от ГПК ищецът не е поискал допълване на решението с произнасяне на съда и по иска с правно основание чл.225, ал.1 от КТ, тази възможност е вече преклудирана и пред въззивния съд на разглеждане подлежи само искът с правно основание чл.344, ал.1, т.3 във връзка с чл.225, ал.2 от КТ.

Разгледана по същество въззивната жалба е частично основателна по следните съображения:

Неоснователна е жалбата против решението в частта, касаеща иска с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ.

По делото е безспорно установено, че на 22.04.2019 г. И.С. не се е явил на работа, като в този ден не е бил в отпуск по болест, в платен годишен отпуск или в друго правно състояние, изключващо задължението му да полага труд. На 23.04.2019 г. И.С. се е явил на работа, но не е успял да изпълни трудовата си норма за деня. В резултат на тези действия на работника дружеството-работодател е претърпяло имуществена загуба.

В чл.187 от КТ са посочени видовете нарушения на трудовата дисциплина, като в т.1 на ал.1 е посочено закъснение, преждевременно напускане на работа, неявяване на работа или неуплътняване на работното време, а в т.3 - неизпълнение на възложената работа, неспазване на техническите и технологичните правила. Действията на И.С. за периода 22-23.04.2019 г. попадат в хипотезата на чл.187, ал.1, т.1 и т.3 от КТ - неявяване

на работа и неизпълнение на възложената работа, неспазване на техническите и технологичните правила, следователно без съмнение представляват нарушения на трудовата дисциплина. Т.3 обаче не е посочена като дисциплинарно нарушение, а вместо това е посочена т.7 – неизпълнение на законните нареждания на работодателя.

В чл.190, ал.1 от КТ пък са посочени хипотезите, в които може да се наложи дисциплинарно У.:

1. три закъснения или преждевременни напускания на работа в един календарен месец, всяко от които не по-малко от 1 час;
2. неявяване на работа в течение на два последователни работни дни;
3. системни нарушения на трудовата дисциплина;
4. злоупотреба с доверието на работодателя или разпространяване на поверителни за него сведения;
5. ощетяване на гражданите от работници или служители в търговията и услугите чрез измама в цената, теглото, качеството на стоката или услугата;
6. участие в хазартни игри чрез телекомуникационни средства на предприятието и се възстановяват направените разходи в пълен размер;
7. други тежки нарушения на трудовата дисциплина.

В ал.2 на чл.190 е посочено, че дисциплинарно У. по ал. 1 се налага при съобразяване с критериите по [чл. 189, ал. 1](#), т.е. при спазване на изискването при определяне на дисциплинарното наказание трябва да се вземат предвид тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и поведението на работника или служителя. Нормата на чл.190, ал.2 от КТ е императивна.

От съвкупната преценка на доказателствения материал се установява, че за времето от сключване на трудовия договор между И.С. и „Бунай“ АД до датата на неговото У. той не е имал никакви дисциплинарни провинения и не са му налагани дисциплинарни наказания. Напротив, бил е поощряван от работодателя с парични награди за изпълнение и преизпълнение на възложената работа. При тези данни следва да се приеме, че неявяването му на работа на 22.04.2019 г. е първо провинение от този вид, а неизпълнението на дневната норма на 23.04.2019 г. е също първо провинение от този вид дисциплинарно нарушение. Тези дисциплинарни провинения обаче не попадат в нито една от хипотезите на чл.190, ал.1 от КТ.

Несъстоятелно е твърдението във въззивната жалба, че неявяването на работа и/или неизпълнението на дневната трудова норма представляват злоупотреба с доверието на работодателя. Според трайно установената практика на ВС „...\"злоупотреба с доверието\" по [чл. 190, ал. 1, т. 4 КТ](#) е вид

нарушение на трудовата дисциплина, следователно е действие или бездействие, което причинява неизпълнение на трудово задължение ([чл. 186 КТ](#)). Отличителният признак на понятието е, че работникът или служителът е извършил деянието недобросъвестно, тъй като трудовият договор е сключен с оглед личността му, а работодателят се е доверил на неговата добросъвестност при изпълнението на задълженията ([чл. 8, ал. 1 КТ](#)). Недобросъвестното поведение в гражданското право е умишлено виновно поведение, поради което в конкретния случай то представлява умишлено неизпълнение на трудово задължение. Работникът или служителът знае, че може да не изпълни задължението си, но иска или допуска противоправния резултат (поведение при пряк или евентуален умисъл). Разграничителният критерий също така е, че работникът или служителът не желае да положи дължимата грижа (той е недобросъвестен). Не е необходимо настъпването на вреди за осъществяване фактическия състав на деянието, доколкото КТ не предвижда такъв елемент (юридически факт), но този факт е от значение за преценка на тежестта на нарушението, съгласно [чл. 189 КТ](#). Следователно злоупотребата с доверие в хипотезата на [чл. 190, ал. 1, т. 4 КТ](#) представлява умишлено (при пряк или евентуален умисъл) неизпълнение на трудово задължение“ (В този смисъл - Решение № 129 от 25.07.2019 г. на ВКС по гр. д. № 4280/2018 г., III г. о., ГК).

Относно мотивирането на уволнителната заповед ВКС приема, че изискването за мотивиране е продиктувано от принципа за равнопоставеност на страните по едно гражданско правоотношение, каквото е и трудовото. Липсата на мотиви, било изцяло или частично, поставя работника или служител в положение на изненада, тъй като той трябва да получи пълна информация за обстоятелствата, на които се основава дисциплинарното наказание, за да може да ги прецени, както и да ги обори при евентуалното им оспорване пред съда. Липсата на изискуемите се от закона реквизити в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е толкова съществено, че то не може да бъде санирано в хода на съдебния спор, тъй като се касае се до задължително спазване на предвидена в закона форма. Освен това липсата на мотиви в заповедта за дисциплинарно наказание прави невъзможен и съдебния контрол при оспорване на наказанието. Нарушенията на трудовата дисциплина трябва да бъдат описани подробно, точно и ясно, за да се установи по безспорен начин дали наложеното наказание е за това, за което работодателят е провел дисциплинарна процедура. От значение за ангажиране на дисциплинарната отговорност на работника е установяването на дисциплинарни нарушения и тяхното съответствие с фактическите основания, изложени в заповедта за У.. Когато изложените мотиви в заповедта не са достатъчни за удовлетворяване на тези изисквания, следва да

се приеме, че заповедта не отговаря на изискванията на чл.195, ал.1 от КТ. Заповедта за У. е изготвена в съответствие с чл.195, ал.1 от КТ, когато дисциплинарните нарушения са посочени по разбираем начин, даващ възможност на работника да проведе пълноценно защитата си в съдебното производство по иск с правно основание чл.344, ал.1 от КТ. /В този смисъл - Решение № 201 от 17.03.2010 г. на ВКС по гр. д. № 38/2009 г., IV г. о., ГК, Решение № 943 от 12.06.2006 г. на ВКС по гр. д. № 2777/2003 г., III г. о., ГК, Решение № 205 от 04.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 236/2010 г., IV г. о., ГК/.

В конкретния случай липсват мотиви, обосноваващи посочените в заповедта основания за У.. В същата чл.190, ал.1, т.4 от КТ е посочен само в цифрово изражение, но мотиви, обосноваващи това нарушение, не са изложени. За пръв път опит за мотивиране на това основание за У. е направен от пълномощника на дружеството-работодател едва във въззивната жалба, което не променя извода за липса на мотиви в самата заповед за У.. От изложените в нея мотиви не може да се направи извод дали неявяването на работа на 22.04.2019 г. или неизпълнението на дневната трудова норма на 23.04.2019 г. работодателят приема за злоупотреба с неговото доверие. В мотивите е посочено демонстративно неизпълнение на възложената работа на 23.04.2019 г., за каквото не са събрани доказателства. Сведения за това, че С. демонстративно не е изпълнявал трудовите си задължения, липсват в показанията на разпитаните пред районния съд свидетели, а извод за умишлени действия се съдържа единствено в доклада, изготвен от К. К. - организатор производство, който докладва на изпълнителния директор за **вероятно дисциплинарно нарушение** от работници, сред които е и ищецът И.С.. В доклада се сочи, че въпросните работници не са изработили своите норми на 23.04.2019 г. без обективни причини за това, понеже не е имало проблеми от технологично естество, от което прави извод за умишлени действия. Т.е. дори прекият ръководител на производството не е сигурен, че наистина се касае за умишлено дисциплинарно нарушение, а говори за вероятно такова. Други доказателства, установяващи по несъмнен начин наличието на пряк или евентуален умисъл за неизпълнение на трудовите задължения на 23.04.2019 г. не са представени. Липсват доказателства, от които може да се направи извод, че С. не е положил дължимата грижа.

Чл.190, ал.1, т.7 от КТ също е посочена само цифрово като основание за дисциплинарно У. и липсват каквито и да било мотиви, от които може да се направи извод кои са другите тежки нарушения на трудовата дисциплина. Липсата на мотиви в заповедта е самостоятелно основание, за да бъде счетено У.то за незаконното.

Не на последно място следва да се посочи, че наложеното наказание е несъразмерно тежко с извършените дисциплинарни нарушения. По делото е

безспорно установено, че ищецът е бил примерен работник и не еднократно е награждаван от работодателя за съвестно изпълнение на трудовите задължения. Липсват данни, а и твърдения за други нарушения на трудовата дисциплина и/или наложени дисциплинарни наказания.

Безпричинното неявяване на работа и неизпълнението на трудовата норма действително не са леки дисциплинарни нарушения, но предвид на факта, че са първи в трудовата биография на С. и липсват доказателства за пряк или евентуален умисъл при извършването им, следва да се приеме, че по-подходящо наказание, съобразено с тежестта на извършеното нарушение в случая би било предупреждение за У., което само по себе си също е тежко дисциплинарно наказание.

По изложените съображения въззивният съд приема, че като е счел У.то за незаконно и го е отмени, районният съд е постановил правилен като краен резултат съдебен акт, който в тази част следва да бъде потвърден.

Както беше посочено по-горе, пред въззивния съд е висящо производството по чл.344, ал.1, т.3 във връзка с чл.225, ал.2 от КТ. Установи се от доказателствата по делото, че работникът е уволнен незаконно, считано от 07.05.2019 г., тъй като заповедта е връчена на С. при отказ, удостоверен с подписите на трима свидетели на 07.05.2019 г. в 15:16 ч. На 05.04.2019 г. обаче до знанието на работодателя е достигнало изявление на С. за прекратяване на трудовото правоотношение с едностранно предизвестие, което според последното допълнително споразумение между страните е определено на 3 месеца, следователно трудовото правоотношение следва да се счита за прекратено с изтичане на 3-месечния срок или на 05.07.2019 г.

На 13.05.2019 г. С. е започнал работа в „Костал България Аутомотив“ ЕАД, а от приетата пред първата инстанция економическа експертиза се установява, че брутното възнаграждение на ищеца възлиза на 5612,53 лв., като това е сумата на брутно му трудово възнаграждение за 6 месеца, считано от 08.05.2019 г. до 08.11.2019 г. Следователно месечното му брутно трудово възнаграждение е в размер на 935.42 лв. Брутното трудово възнаграждение, получено от С. за последния пълен отработен месец в „Бунай“ АД – февруари 2019 г. – е в размер на 1028.30 лв. или разликата между двете брутни трудови възнаграждения е в размер на 92.88 лв. (разликата в заплащането за един работен ден при 22 работни дни в месеца е 4.22 лв.). Тъй като трудовото правоотношение между страните по делото е прекратено на 05.07.2019 г., въззивният съд приема, че обезщетение по чл.225, ал.2 от КТ на незаконно уволнения работник се дължи за периода от 13.05.2019 г. до 05.07.2019 г. (42 работни дни) и то е в размер на 177.32 лв. ($4.22 \times 42 = 177.32$ лв.).

Следователно като е присъдил обезщетение по чл.225, ал.2 от КТ над

177.32 лв. до 557.27 лв., районният съд е постановил неправилен съдебен акт, който следва в тази част да бъде отменен, а претенцията – отхвърлена като неоснователна за същия размер.

По разноските: С оглед този изход на спора решението на районния съд в частта за разноските следва да бъде отменено изцяло, вместо което въззивният следва да се произнесе за дължимите разноски както пред първата, така и пред въззивната инстанция.

Пред първата инстанция ищецът е претендирал разноски, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на 1200 лв. съобразно приложен списък по чл.80 от ГПК, а ответникът е претендирал разноски, също представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на 600 лв. съгласно приложен списък по чл.80 от ГПК. В приложените от процесуалните пълномощници договори за правна помощ и съдействие не е направено разграничение на адвокатското възнаграждение по трите обективно съединени иска – по чл.344, ал.1, т.1, 2 и 3 от КТ, поради което съдът приема, че за всеки от трите иска се дължи равна сума – съответно по 400 лв. за всеки иск, заплатени от ищеца и по 200 лв. за всеки иск, заплатени от ответника.

Както беше посочено по-горе в мотивите, въззивният съд приема за изцяло основателен първия обективно съединен иск – този по чл.344, ал.1, т.1 от КТ, поради което с оглед този изход от спора между страните ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски в размер на 400 лв.

Производството по втория обективно съединен иск – този по чл.344, ал.1, т.2 от КТ – е прекратено поради отказ от иск от страна на ищеца, поради което в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 200 лв.

За третия обективно съединен иск – този по чл.344, ал.1, т.3 от КТ – разноски следва да бъдат присъдени в полза на двете страни съобразно уважената част от иска. С исковата си молба ищецът е претендирал този иск да бъде уважен за сумата от 4356 лв. В три съдебни заседания, коментирани по-горе, съдът е изменял размера на този иск, като в последното съдебно заседание пред районния съд исковата претенция е фиксирана в размер на 557.27 лв., а за разликата до първоначално претендираната сума исковото производство е прекратено. Тъй като въззивният съд приема за основателна тази искова претенция за размера до 177.32 лв., с оглед този изход на спора в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер на 16.28 лв., а в полза на ответника – 191.86 лв. **В заключение за първата инстанция в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 416.28 лв., а в полза на ответника – 391.86 лв.**

До приключване на устните състезания пред Районен съд – П. нито една от страните не е направила възражение по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на претендираните разноси, поради което те следва да бъдат присъдени в посочения по-горе размер.

За въззивна инстанция жалбоподателят „Бунай“ АД претендира разноси в общ размер 1000 лв., а ответникът по жалбата претендира общо 1200 лв. И двете страни са направили възражение за прекомерност на претендираните разноси в проведеното съдебно заседание на 02.06.2022 г. и съдът го приема за основателно. Касае се трудов спор, за който минималният размер на адвокатското възнаграждение е определен в Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно чл.7, ал.1, т.1 от тази наредба по дела за отмяна на У. и възстановяване на работа възнаграждението е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или към момента на определяне на възнаграждението по реда на чл. 2. За 2019 г. минималната работна заплата е била в размер на 560 лв. или това е минималният размер на адвокатско възнаграждение за исковете по чл.344, ал.1, т.1 и 2 от КТ.

За иска по чл.344, ал.1, т.3 от КТ е приложима нормата на чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1, като за искова претенция от 4356 лв. минималният размер е 534.92 или общо дължимият минимален адвокатски хонорар съгласно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения е в размер на 1094.92 лв. С оглед на тези изчисления въззивният съд приема, че и двете възражения за прекомерност по чл.78, ал.5 от КТ са неоснователни, тъй като възнаграждението, заплатено от жалбоподателя е под тази сума, а възнаграждението, заплатено от ответника по въззивната жалба надвишава минимално така изчисления размер. Макар и леко завишен, този размер съответства на фактическата и правна сложност на това дело, поради което не следва да бъде намаляван.

При тези данни въззивният съд приема, че за всеки от трите обективно съединени иска жалбоподателят претендира по 333.33 лв., а ответникът по жалбата – по 400 лв. Тъй като жалбата е неоснователна по първия иск – този по чл.344, ал.1, т.1 от КТ, с оглед изхода на този спор в полза на ответника С. следва да бъдат присъдени 400 лв.

Производството по втория обективно съединен иск – този по чл.344, ал.1, т.2 от КТ – е прекратено поради отказ от иск от страна на ищеца, поради което в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноси в размер на 333.33 лв.

По третия иск – по чл.344, ал.1, т.3 от КТ – претенцията за обезщетение

вече е фиксирана на 557.27 лв. и ищецът не е обжалвал съдебното решение, поради което това е материалният интерес, въз основа на който следва да бъдат присъдени разноските по съразмерност. Така в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски съобразно отхвърлената част от иска или разноски в размер на 227.27 лв., а в полза на ответника по въззивната жалба – разноски съобразно уважената част от иска или 127 лв.

В обобщение за въззивна инстанция в полза на „Бунай“ АД следва да бъдат присъдени **разноски в размер на 560.60 лв.**, а в полза на И.С. – **разноски в размер на 527 лв.**

По частната жалба: Тъй като резултатът от инстанционния контрол е различен от постановения с първоинстанционното решение и то се отменя изцяло в частта за разноските, определение № 260032/22.03.2022 г., постановено по гр.д. № 367/2019 г. по описа на РС-П. също следва да бъде отменено. Тъй като обаче въззивният съд се произнася по разноските с въззивното решение, за страните отпада правният интерес от продължаване на производството по частната жалба, поради което определението следва да бъде обезсилено, а производството по частната жалба следва да бъде прекратено.

Като взе предвид гореизложеното, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 53/20.03.3030 г., постановено по гр.д. № 367/2019 г., **в частта, с която** Панагюрският районен съд е признал за незаконно У.то на ИВ. Т. СТ., с ЕГН *****, от град П., ул. „Р.К.“ № 115, чрез адвокат Р.К. от ПЗАК, като е отменил У.то, наложено със Заповед № 84/07.05.2019 г. на Изпълнителния директор на „Бунай“ АД, с ЕИК 112638015, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул. „Георги Бозаджиев“ № 1, представлявано от Изпълнителния директор С.М..

ОТМЕНЯ решение № 53/20.03.3030 г., постановено по гр.д. № 367/2019 г., **в частта, с която** Панагюрският районен съд е осъдил „Бунай“ АД, с ЕИК 112638015, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул. „Георги Бозаджиев“ № 1, представлявано от Изпълнителния директор С.М., да заплатят на ИВ. Т. СТ., с ЕГН *****, от град П., ул. „Р.К.“ № 115, чрез адвокат Р.К. от ПЗАК, сумата от 557,27 лв., която сума представлява разликата между получаваното от него брутно трудово възнаграждение при последващия работодател и брутното трудово възнаграждение в дружеството - ответник за периода 08.05.2019 г. до 08.11.2019 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска - 15.05.2019 г., до окончателното

изплащане на вземането, за **разликата над 177.32 лв. до 557.27 лв. и за периода от 08.05.2019 г. до 12.05.2019 г. и за периода от 06.07.2019 г. до 08.11.2019 г., както и изцяло в частта за разноските**, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен иска по чл.344, ал.1, т.3 във връзка с чл.225, ал.2 от КТ за **разликата над 177.32 лв. до 557.27 лв., за периода от 08.05.2019 г. до 12.05.2019 г. и за периода от 06.07.2019 г. до 08.11.2019 г.**

ОСЪЖДА „Бунай“ АД, с ЕИК 112638015, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул.“Георги Бозаджиев“ № 1, представлявано от Изпълнителния директор С.М., да заплати на ИВ. Т. СТ., с ЕГН *****, от град П., ул. „Р.К.“ № 115, чрез адвокат Р.К. от ПЗАК, деловодни разноски за първа инстанция в размер на 416.28 лв., за въззивна инстанция – 527 лв. **или общо разноски за двете инстанции в размер на 943.28 лв./деветстотин четиридесет и три лева и 28 ст./ като ОТХВЪРЛЯ** претенциите за разноски над тези части като неоснователни.

ОСЪЖДА ИВ. Т. СТ., с ЕГН *****, от град П., ул. „Р.К.“ № 115, чрез адвокат Р.К. от ПЗАК, да заплати на „Бунай“ АД, с ЕИК 112638015, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул.“Георги Бозаджиев“ № 1, представлявано от Изпълнителния директор С.М., разноски за първа инстанция в размер на 391.86 лв., разноски за въззивна инстанция в размер на 560.60 лв. **или общо за двете инстанции – разноски в размер на 952.46 лв./деветстотин петдесет и два лева и 46 ст./, като ОТХВЪРЛЯ** претенциите за разноски над тези части като неоснователни.

ОСЪЖДА „Бунай“ АД, с ЕИК 112638015, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул.“Георги Бозаджиев“ № 1, представлявано от Изпълнителния директор С.М., да заплати в полза на бюджета на Съдебната власт и по сметка на Окръжен съд - Пазарджик, сумата от **41,48 лв. (четиридесет и един лева и четиридесет и осем стотинки)**, представляваща сбор от държавна такса в размер на 22,29 лв. (двадесет и два лева и двадесет и девет стотинки) и възнаграждение на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза в размер на 19,19 лв. (деветнадесет лева и деветнадесет стотинки).

ОБЕЗСИЛВА решение № 53/20.03.3030 г., постановено по гр.д. № 367/2019 г., **в частта, с която** е възстановил ИВ. Т. СТ., с ЕГН *****, от град П., ул. „Р.К.“ № 115, чрез адвокат Р.К. от ПЗАК, на длъжността «Машинен оператор, производство на пластмасови изделия» в „Бунай“ АД, с ЕИК 112638015, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул.“Георги Бозаджиев“ № 1, представлявано от Изпълнителния директор С.М. и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази част.

ОБЕЗСИЛВА определение № 260032/22.03.2022 г., постановено по

гр.д. № 367/2019 г. по описа на Панагюрския районен съд и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото.

Решението в частта, с която съдът се е произнесъл по иска с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ, подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от датата, обявена в откритото съдебно заседание, проведено на 02.06.2022 г., а именно – **16.06.2022 г.**

В частта, с която производството по делото е прекратено по иска по чл.344, ал.1, т.2 от КТ и по частната жалба против определение № 260032/22.03.2022 г., постановено по гр.д. № 367/2019 г. по описа на Панагюрския районен съд, решението има характер на определение и подлежи на обжалване в едноседмичен срок, считано от датата, обявена в откритото съдебно заседание, проведено на 02.06.2022 г., а именно – **16.06.2022 г. – пред Пловдивския апелативен съд.**

В останалите части решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____